

Реєстраційне свідоцтво
ЮФ № 406 від 16.06.1999.

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

**ДОРОГІ БРАТИ І СЕСТРИ В ІСУСІ ХРИСТІ, ШАНОВНІ
НАШІ ЧИТАЧІ!**

**Сердечно вітаємо вас зі святом Господнього
воскресіння! Ця велична подія світової
історії має воістину епохальне значення. Ісус
Христос «був виданий за наші гріхи і воскрес
для виправдання нашого».**

**Це тріумф Божої перемоги над гріхом і
смертю.**

**Тож нехай почуття великої вдячності і
сердечної хвали наповнюють ваші серця.**

**Щиро бажаємо всім радості, миру, злагоди та
любви. А все це заховане у Христі Ісусі – Він
воскрес і живий навіки віків!**

Колектив редакції.

СТРАТА

Є один центральний символ, завдяки якому ми пам'ятаємо Ісуса. Сьогодні цей образ, покритий золотом, носять на ланцюжках на шії безліч жінок та чоловіків... Так, хрест був способом страти. І цей хрест, універсальний образ у християнстві, пропонує докази того, що Богові не байдужі наші страждання і біль.

Бо Він Сам помер від них. Хрест постає унікальним символом серед усіх релігій світу. Багато з них мають своїх богів, але тільки одна релігія має Бога, який потурбувався про нас настільки, щоб стати людиною і померти.

Ця страта тягнулась кілька годин на очах глузливого натовпу. Обіцянки, які давав Ісус, напевно, мали виглядати особливо порожніми для людей тих часів. Це цар? Цар – посміховисько з терновою короною. Ще більш сумнівно: цей чоловік – Бог? Навіть для Його учнів, які ходили з Ним три роки, це було надто важко повірити. Вони загубилися в натовпі, боячись, що їх впізнають і отождняють з отим царем-самозванцем.

Смерть Ісуса – наріжний камінь християнської віри, найважливіший факт Його приходу. Упродовж Свого служіння Він дав цілу низку натяків та пророцтв. Пророцтв, які стали зрозумілими тільки після того, як все звершилося.

Апостол Павло називав хрест «камнем спотикання» для віри; історія це довела. Запитання євреїв: як Бог, який не зміг дивитися, як Авраам був готовий принести в жертву свого сина, дозволив померти Своему власному Сину? Коран вчить, що Бог значно лагідніший, щоб дозволити Ісусу піти на хрест, тому замінив Його зловмисником.

Усім цим запереченням бракує основного моменту Євангелія: Бог не перебував десь там під час страти, Бог перебував у Христі, примиряючи з Собою весь світ. На хресті Сам Бог прийняв страшний біль цього світу.

Для когось хрест – це поразка. А для когось – «Я люблю вас!». Уся любов за всі періоди історії була зосереджена в тій самотній фігурі на хресті, у Тому, хто сказав, що в будь-який момент міг би покликати легіони ангелів врятувати Його, але вибрав не робити цього – тільки через нас.

На Голгофі Бог прийняв Свої непорушні умови справедливості. Будь-які обговорення того, як біль і страждання вписуються в Божу схему, врешті-решт ведуть назад до хреста.

У день воскресіння учні дізналися, що немає такої температури, яка була б завелика для Бога. Вони зрозуміли, що значить – судити про теперішнє через майбутнє. Запалені пасхальною надією, ці колишні боягузи пішли і змінили світ.

Християнство містить в собі парадокси, які без життя та смерті Ісуса не мали би сенсу. Наприклад, хоча бідність і страждання – це «погані речі», водночас їх можна назвати «благословенними». Ісус продемонстрував, що біль може трансформувати. Він дав нам взіреть, який бажає відтворити в нас.

Серед усіх дивовижних подій в історії людства Бог вибрав найгірше, що могло трапитися, – страшну страту Свого невинного Сина – і перетворив це на остаточну перемогу над злом та смертю. Незбагненні страждання на хресті мали значення абсолютного відкуплення; саме Його ранами ми зцілилися (Ісаї 53:5), і в Його слабкості ми маємо силу.

Філіп ЯНСІ.

ВОДІЙ, ПІЛОТ І ПАСАЖИР

Кому з водіїв подобається, коли якийсь пасажир, особливо випадковий, починає давати йому цінні поради такого стибу: «Зміни смугу», «Обережно, поворот», «Пригальмуй», «Поверни», «Піддай газу», «Ліпше було поїхати туди», «Увімкни четверту передачу», «Не забувай увімкнути поворот»...

Нас це дратує, але ми самі чинимо так щодо Ісуса. Євангеліє розповідає: «І, набік відвівши Його, Петро став Йому

докоряти й казати: Змилуйся, Господи, такого Тобі хай не буде!» (Мт. 16:22).

Ми робимо так само – відводимо Ісуса набік і вчимо Його, що має робити, як і коли. Продаємо Йому свої ідеї щодо життя та вчимо своєї філософії.

І забуваємо про одне – своє життя ми проживаємо з людської перспективи, спотвореної певною приземленістю, обмеженим горизонтом. Ісус бачить інакше – краще, даліше, мудріше. Замість того, щоби бавитися в пілота, ліпше сядьмо позаду та повірмо, що разом із Ним ми дістанемося саме туди, куди треба.

СПРАВЖНЯ
СУТЬ ПАСХИ

СТОР. 3

ВІН ЗНОВУ ВІДВАЛИТЬ
КАМІНЬ ВІД ГРОБУ

СТОР. 4

ІСТОРІЯ РОЗП'ЯТОГО ЗЛОЧИНЦЯ

СТОР. 5

ХТО СТВОРИВ БОГА?

СТОР. 7

«Мого голосу слухають вівці Мої, і знаю Я їх, і за Мною слідком вони йдуть. І Я життя вічне даю їм, і вони не загинуть повік, і ніхто їх не вихопить із Моєї руки» (Івана 10:27-28).

ОРГАНІЗАЦІЇ, ЩО ПЕРЕКЛАДАЮТЬ БІБЛІЮ, ОБ'ЄДНУЮТЬСЯ, ЩОБ ЗРОБИТИ БОЖЕ СЛОВО ДОСТУПНИМ ДЛЯ ВСІХ ДО 2033 РОКУ

Десять провідних світових організацій, які перекладають Біблію, розпочали кампанію «Я хочу знати», мета якої – «зробити Боже Слово доступним для всіх людей до 2033 року».

Цей союз партнерів з перекладу Біблії включає Американське біблійне товариство, Biblica, Біблійне товариство глухих, Лютеранських перекладачів Біблії, Seed Company, SIL International, Об'єднані біблійні товариства, Слово для світу, Pioneer Bible Translators та Wycliffe Bible Translators USA.

За їх даними, понад мільярд людей не мають доступу до Божого Слова своєю мовою, 3 800 мовних спільнот у всьому світі не мають повної Біблії, на понад 2000 з цих мов ще не переклали жодного вірша Писання.

Проект сподівається, що «95% населення світу матимуть доступ до повної Біблії, 99,96% матимуть доступ до Нового Завіту і 100% матимуть доступ принаймні до певної частини Писань за 12 років».

«Уявіть своє життя, якби ви не знали Істини. Не знали безумовної любові Ісуса. Не знали Божого Слова, що змінює життя, бо воно не існувало вашою мовою. Це похмура реальність для понад одного мільярда людей у всьому світі. Ми маємо на меті це змінити, бо знання

Істини змінює все».

За словами творців, кампанія «Я хочу знати» – це найбільша кампанія перекладу Біблії, представлена в соціальних та цифрових медіа.

Учасники ініціативи можуть спонсорувати «один біблійний вірш, перекладений мовою, яка очікує Божого Слова», за 35 доларів.

«Перекладачі на місці, стратегія на місці, і за підтримки християн з усього світу та у всьому світі ми можемо допомогти кожній людині на землі отримати доступ до Писань мовою, яку вони найкраще розуміють», – зазначив Білл Маккендрі, творчий директор.

Март Грін, службовець з інвестицій

міністерства в роздрібній компанії Hobby Lobby і один із засновників проекту, говорить: «Жоден інший проект перекладу Святого Письма в історії не був таким амбіційним або настільки скоординованим, і ніколи раніше перекладачі не мали можливості за допомогою технологій та програмного забезпечення перекладати переклад такими стрімкими темпами. Ви можете уявити, що Біблії немає англійською мовою чи вашою рідною мовою? Один мільярд людей досі не знає, що пропонує їм Боже Слово. Ми можемо допомогти виконати Велике доручення та викоринити «біблійну бідність» у цьому поколінні».

МАТИ ВСЕ І НЕ МАТИ НИЧОГО – ЧОГО ВЧИТЬ БІБЛІЙНИЙ НААМАН?

Ми маємо усе необхідне для життя: житло, їжу... Здається, все чудово. Але є одне але: **КАРАНТИН**. Речі, які ми спокійно робили ще вчора, сьогодні недоступні через небезпеку перед вірусом. Страху наганяє ще й те, що це відбувається по цілому світу. Куди втікати?

Це нагадує історію про Наамана зі Старого Заповіту (2 Царів 5).

Єнс Столтенберг – голова НАТО. Так ось Нааман був кимось подібним: головнокомандувачем сирійського війська, яке наводило жах на всіх навколо. Це наймогутніша і найпотужніша армія того часу. Відповідно Нааман був другою людиною після царя, шанований, хоробрий та багатий. Та було одне «але»: він хворів на проказу. І був приречений на повільну смерть, шансів на одужання не було. Він мав все і не мав нічого.

Де шукати допомоги?

Допомога прийшла, звідки він її найменше очікував: з його дому. В одній із війн вони взяли в полон єврейську дівчинку, яка згодом почала прислуговувати Наамановій дружині. Одного разу, працюючи на кухні, дівчинка сказала своїй пані: «У вашій ситуації може допомогти

лише ЖИВИЙ БОГ». І одразу підказала адресу: «Підійть до пророка Єлисея, що живе в Самарії. Він скаже, що робити».

Пішов не туди, пішов не до того, пішов не з тим

Нааман звик вирішувати справи, як справжній «сильні світу цього». Що там якийсь пророк Єлисей, який живе в якомусь там селі, хто він такий?! Нааман одразу пішов до царя Ізраїлю. І сказав йому: «Зціли мене!». Як подарунок за зцілення Нааман приніс царю Ізраїлю майже пів тонни срібла, кілька десятків кілограмів золота та цілу колекцію наймоднішого одягу (може, це був Giorgio Armani).

І ось як зреагував цар Ізраїлю: «Та чи я Бог, хіба я можу вбивати чи оживляти?».

У новинах сьогодні можна

прочитати як багаті українці готові купити апарати штучного дихання – «на всякий випадок» (хоча якщо вони це можуть собі дозволити, то краще купили б ці апарати для лікарень). Таким доктор Комаровський нагадує: «Не забудьте ще прихопити анестезіолога, невролога, хірурга та бригаду медиків».

Є речі, які може вирішити лише Бог

Нааман таки потрапив до пророка Єлисея. Для того, щоби зцілитися, йому довелося впокоритися, зійти на землю, прислухатися до своїх рабів і виконати те, що сказав пророк. Коли він скупався сім разів у Йордані, його шкіра очистилася й стала такою, як в юнака. Бог зцілив Наамана.

Можна не мати нічого – і мати все.

Деякі практичні застосування

Вихід є завжди. Навіть тоді, коли видається, що його немає. Нам важко, коли ми втрачаємо контроль. Добра новина полягає в тому, що Бог його не втрачає ніколи.

Проаналізуйте свої цінності. На кого ви надієтеся? Що є основою вашого життя? Можливо, настав час подумати про вічне...

Нааман зробив свій вибір. Він довірився Богові. І зрозумів, що є речі, які не купуються за гроші.

Сьогоднішня медицина досягнула небачених висот. Слава Богу за це! Нашим лікарям потрібно поставити пам'ятники за те, що вони сьогодні роблять. Але медицина має свої межі. А Бог їх не має!

Єлисей відмовився прийняти подарунки. Але його раб не відмовився. Це й погубило його.

Зробімо правильний вибір сьогодні! Хай Бог дасть вам спокій у цей турбулентний час!

Анатолій ШМІЛХОВСЬКИЙ.

МАЛИМИ КРОКАМИ ДО ВЕЛИКИХ РЕЗУЛЬТАТІВ

Час – це ресурс, який Бог дав у наше розпорядження і який ми не можемо повернути назад. Тому в великій суєті сьогодення надзвичайно важливо мудро використовувати свій час.

«Отож уважайте, щоб поводитись не як немудрі, але як мудрі, використовуючи час – дні-бо лукаві!» (Ефесян 5:15-16).

Нам дуже комфортно йти шляхом найменшого опору: довше поспати; заїдати стрес; «скролити» соцмережі і т.д. У такі моменти час пролітає швидко й непомітно. Саме тому нам необхідна дисципліна. «Навчачи нас так лічити наші дні, щоб ми набули серце мудре» (Псалом 90:12).

Дисципліна – це коли ти робиш те, що не хочеться (бо доведеться вийти з зони комфорту), щоб досягнути бажаного.

Зокрема це:
* дисципліна духовного життя: щоденне проведення часу з Богом, заглиблення в Його Слово, молитва, піст;
* дисципліна думок: усвідомлення, що саме ми керуємо своїми думками

і що думка породжує дію, дія – звичку, звичка є складовою характеру, а характер формує долю. Тому дуже важливо освоювати свої думки на Істині.

Така дисципліна веде до внутрішніх перемін, які, у свою чергу, породять зовнішні зміни: здорові та люблячі відносини з ближніми; ефективне використання часу; здоровий спосіб життя; постійний саморозвиток.

Безперечно, це щоденна боротьба з ліною і власним комфортом. Але щоденні маленькі кроки ведуть до великих результатів. Мудре використання Божих ресурсів дарує справжнє щастя і гармонію в житті!

Юлія БЛИК.

ЛІВІ АНАРХІСТИ ОСКВЕРНИЛИ ЦЕРКВУ В ВАРШАВІ. ПОЛІЦІЯ НЕ ВТРУЧАЛАСЯ

30 березня 2021 року в центрі Варшави (Польща) місцеві ліві анархісти запалили факели перед входом до храму Святого Спаса та повісили на ристуваннях банер із вульгарним написом.

Спалахи та густий дим біля церкви, однак, не спонукали служби, відповідальні за громадський порядок, зупинити штурмувальників. Вони наче заохочували влаштовувати антикатолицькі «фестивали» зневаги та агресії, повідомляє джерело.

Штурм перед храмом Святого

Спаса не завдав матеріальних втрат, і ніхто від лівих акцій не постраждав.

У соцмережах ліві кола пишуться профанацією церкви. Наприклад, Варшавська федерація анархістів написала: «Гарне дійство!». А у twitter-профіль «Жіночого страйку» під фотографією нападу містився коментар: «Добраніч. У нації є дух. І гарна картинка так, до речі. Фото для Facebook Куби Ваттлі».

Відомо, що крайня ліва частина Польщі користується безкарністю. Про це свідчить мінімальна реакція судової влади на низку провокацій, профанацій та нападів, здійснених після нападів на католицької церкви.

rodyna.org.ua.

Михайло ПАНОЧКО
Старший єпископ Української Церкви
Християн Віри Євангельської

СПРАВЖНЯ СУТЬ ПАСХИ

«І настав день Опрісноків, коли пасху приносити в жертву належало. І послав Він Петра та Івана, говорячи: Підійть, і приготуйте нам пасху, щоб її спожили ми. А вони запитали Його: Де Ти хочеш, щоб ми приготували?»

А Він їм відказав: Ось, як будете входити в місто, стріне вас чоловік, воду несучи у глекові, ідіть за ним аж до дому, куди він увійде. І скажіть до господаря дому: Учителю питає тебе: Де кімната, в якій споживу зо Своїми учнями пасху? І він вам покаже велику горницю вистелену: там приготуйте.

І вони відійшли, і знайшли, як Він їм говорив, і зачали там готувати пасху. А коли настав час, сів до столу, і апостоли з Ним. І промовив до них: Я дуже бажав спожити цю пасху із вами, перш ніж муки прийму. Бо кажу вам, що вже споживати не буду її, поки сповниться в Божому Царстві вона» (Луки 22:7-16).

сльози, хвороба, розруха і печалі.

Перед Своїми стражданнями Ісус говорить учням, що дуже хотів спожити з ними Пасху. Ніщо так прямо не вказувало на Ісуса, як старозавітна Пасха. Сама суть Пасхи – покрити людину, щоб її не торкнулася смерть. Саме слово «пасха» – євр. «песах» означає «проти мимом», «перескочити», «визволення». Це не кошечка з хлібом, не яйця розмалювані і таке інше. Але багатьом це так подобається! Так мої дідо і баба робили, і я так буду – хай що буде, те й буде.

Яке безвідповідальне ставлення до своєї долі! І Бог буде питати з тих, хто взявся за священничу службу, натягнув на себе ризи і виходить за кафедру з Біблією в руках, але не доносить до людей правду Божу.

Пасха – це свідчення про особливі стосунки Ізраїлю з Богом

Прабатько євреїв Авраам був, як сам у полі воїн. Кругом ідоли, а він вірить в єдиного Бога. Він знав, що камінь, срібло, золото, різні фігури – це не боги. Знав, що Той, Хто створив весь всесвіт і людину, – Всемогутній Бог.

І Його неможливо зобразити – бо як зобразити Того, Хто поза людською уявою? Бог Сам неодноразово забороняв робити ці зображення. І коли Авраам почув, що Бог каже йому: «Вийди з дому батька свого, бо там поганство», він не вагався і одразу послухався.

І тим більше дивує, що цивілізовані люди в XXI столітті одних ідолів валять, інших – ставлять. Це ганьба. Це свідчення, що ми далекі від суті віри. Дехто думає запалити свою віру від вогню, який буцімто сходить в Єрусалимі. Ще виявиться, хто той вогонь запалює, але Біблія чітко каже, що віра – від слухання Божого Слова (див. Римлян 10:17) і ні від чого іншого.

У Книзі Вихід читаємо, як Мойсей прийшов до фараона і каже: «Відпусти мій народ». Щоб стати справжнім християнином, треба вийти зі світу. Щоб бути вільним народом, треба вийти з Єгипту. Смісл Пасхи – ввести нас в особливі стосунки з Богом.

Новий Завіт відкриває, що Пасха наша – Христос, і коли ми віруємо в Нього, ми входимо в нові стосунки з Богом, Він нас називає Своім народом. Через віру в Нього ми отримуємо статус Божих дітей.

Христос хоче мати з кожною людиною особливі стосунки. «Хто вірує в Мене, життя вічне той має», – так заявив Божий Син.

У центрі Пасхи – жертвне Ягня

«... Наша Пасха, Христос, за нас у жертву принесений» (1 Коринтян 5:7).

Серед обов'язкових речей на свято Пасхи – як-от гіркі трави, опрісноки, солена вода як символ сліз та інших – центральним атрибутом було однорічне чисте ягня. Кров'ю цього ягняти треба було помазати одвірки дверей – і ангел смерті оминав той дім, бо там вже сталася смерть. Кров того ягняти ставала заступницькою ціною за той дім. «Песах» – це значить «оминути». Там, де крові не було, ангел заходив, і гинули первістки – і людини, і всякої худоби.

Це прообраз того, що неможливо виправдатися добрими ділами. Якщо наше серце не буде помазане кров'ю Христа, якщо ми не станемо під захист Його крові – ми не уникаємо другої, духовної смерті, яка в мільйони разів страшніша за фізичну. І, власне, зі смертю прийшов боротися Христос, щоб забрати в неї владу над нашими безсмертними душами.

Дорогий читачу, чи ти дозволив Христові помазати твоє серце Своєю кров'ю, чи був в тебе день, коли ти сказав Йому: «Господи, я грішна людина, прости мені».

Біблія каже, що в той момент, коли ми

визнаємо свої гріхи, Він, Вірний і Праведний, нам прощає і очищає від неправди всілякої. Кров Христова має властивість не тільки захищати, але й очищати. Боже правосуддя приймає лише очисну силу крові Христа. Не водичку, не обряди чи традиції...

Чим ви думаєте спастися? Водичкою, травичкою, паскою, крашанкою і ковбаскою? Велику проблему в людському серці може вирішити тільки Ісус Христос.

Старозавітна Пасха прямо вказувала на Ісуса. Але навіть Його учні не зразу це зрозуміли. Вони не очікували такої розв'язки. Вони хотіли іншу кінцівку побачити.

Ісус їх терпів. Він сказав, що так хотів з ними Пасху спожити. Він хотів донести до них, що Він і є те пасхальне Ягня. Як мільйони євреїв були врятовані від ангела губителя в Єгипті, так мільйони людських душ будуть врятовані від смерті жертвою Ісуса Христа.

Не Церква рятує – вона не має сили рятувати. Церква сама врятована жертвою Христа.

Суть Пасхи – визволення від рабства

«І Я зійшов, щоб визволити його з єгипетської руки, та щоб вивести його з цього краю до Краю доброго й широкого, до Краю, що тече молоком та медом до місця ханаанейнина, і хіттеянина, і амореянина, і періздеянина, і хіввеянина, і євусеянина» (Вихід 3:8).

Український народ поклав величезні жертви в боротьбі за свободу від рабства – як не турецького, то російського. Рабство – це не воля Бога для людини, але, полюбивши гріх, вона сама лізе в петлю, потрапляє в залежність. Ісус прийшов, щоб звільнити людину від усякого рабства – рабства алкоголю, наркотиків тощо. Бо людина в рабстві нещасна і бідна. Як пташка створена літати, так людина створена жити вільною, вдячною, життєрадісною, мирною.

Проблема, однак, у тому, що можна святкувати Пасху, казати: «Христос воскрес!» і при цьому залишатися рабом гріха. Бо Слово Боже про Ісуса не проникло в серце. Одна з найтяжчих проблем людини – не так гріх, як любов до гріха. Рабство – це протиприродне явище. Але протиприродно в квадраті – коли я це рабство люблю. Неможливо звільнити від того, у що людина закохана. Коли вона любить пити, гуляти, красти, обманювати, гордитися, чванитися – їй неможливо допомогти. Гріх для неї – це ідол.

Але якщо людина прагне стати вільною – Господь їй допоможе. Ті, хто вірують в Нього – вільні люди. Вільні від алкоголю, від тютюну, від неправди, від гріха.

Біблія каже, що кожній людині доведеться один раз померти, а потім буде суд. І кожному доведеться стати віч на віч з Господом. Мільярди людей будуть тоді ридати і рвати волосся на голові: був шанс стати вільним, але вони полюбили рабство, полюбили те болото і кохалися в тій нечисті.

Люди, які звільнилися від тягаря гріха, все ще можуть знову впасти в рабство. Тому апостол Павло застерігає: «Христос для волі нас визволив. Тож стійте в ній та не піддавайтеся знову в ярмо рабства!» (Галатів 5:1).

Пасха – свято великої вдячності

Святкуючи Пасху, єврейська сім'я збиралася за столом, і глава сімейства нагадував дітям про вихід їхніх прабатьків з Єгипту і про чуда, якими Бог супроводжував їх у пустині.

Бог – це любов, істина, світло. Він живий! Він помер за наші гріхи і воскрес для нашого оправдання. Йому є за що дякувати. І Пасха – це свято спомину про те, що Він зробив, і вдячності за те, що Він зробив.

Апостол Павло сказав: «Вірним і гідним усякого сприйняття є слово, що Ісус Христос прийшов у світ, щоб спасти грішників, серед яких першим є я» (1 Тимофія 1:15). Він не соромився казати, ким він був, поки Христос не засяяв в його житті.

Пасха – це демонстрація всемогутньої сили Ісуса Христа

«Коли Він говорив це, то багато хто в Нього увірували. Тож промовив Ісус до юдеїв, що в Нього ввірували: Як у слові Моїм позостанете, тоді справді Моїми учнями будете, і пізнаєте правду, а правда вас вільними зробить! Вони відказали Йому: Авраамів ми рід, і нічими невірниками ми не були ні ніколи. То як же Ти кажеш: Ви станете вільні?»

Відповів їм Ісус: Поправді, поправді кажу вам, що кожен, хто чинить гріх, той раб гріха. І

не зостається раб у домі повік, але Син зостається повік. Коли Син отже зробить вас вільними, то справді ви будете вільні» (Івана 8:30-36).

У ось із Ним покінчено. Єврейські лідери тішилися – нарешті їхня проблема розв'язана. Три з половиною роки вони жили, як у сні жажі: весь народ пішов за Ісусом, а Його неможливо було зловити на якомусь неправедному вчинкові.

Вони думали, що Ісус програв. Навіть учні – і ті повтікали. Вони були короткозорі. А Бог хоче, щоб ми мали відкриті очі. Щоб ми бачили, що буде далі, за гробом. І коли ми станемо перед Ним, чим оправдаємося?

Ісус продемонстрував Свою силу у великих стражданнях. Світ такого методу не визнає. Але лише Ісус має всю повноту влади.

Камінь відкинутий, земля затряслася, воїни пополотніли від жаху. Так проявилася влада Ісуса над смертю. Він всемогутній, але Він ніколи Своєю владою не зловживає. Він не буде тиснути, коли серце людини тягнеться більше до гріха, ніж до Нього. Він лише скаже: «Ось Я стою під дверима та стукаю: коли ти почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду, і буду вечеряти з ним, а він зо Мною» (Об'явлення 3:20).

Найбільша демонстрація сили Божої – це Його любов. А любов має вічну силу.

Пасха – це народження братства Християн

Я об'їхав багато країн, був у великих зібраннях і бачив сотні, тисячі і десятки тисяч людей, які однодушно прославляють Ісуса. Люди доти незнайомі називають одне одного братами і сестрами. Братство, довіра, єдність і любов – це зробила Пасха Христова. Саме це, а не релігія, дає чуття великої родини. Ми – діти одного Батька. І Він жде нас на небесах. І це стало можливим завдяки жертві Ісуса на хресті.

«Але ви вибраний рід, священство царське, народ святий, люд власности Божої, щоб звіщали чесноти Того, Хто покликав вас із темряви до дивного світла Свого» (1 Петра 2:9).

Покров новозавітної Пасхи

Чи дали ви Ісусу місце у своєму серці? Якщо так – дуже добре, але треба йти далі. На цьому історія не закінчується. Ми маємо перейти в іншу фазу – не тільки почути про Воскреслого, не тільки повірити в Воскреслого, але й навчитися слухати Воскреслого. Сказати: «Христос воскрес» нетяжко, але жити, як Він запровадив – ось у чому проблема.

Наука Воскреслого – це мудрість Божа. Якщо ми прийняли все те, що нам дала новозавітна Пасха, нам треба стояти під її владою. Якщо ви в завіті з Богом – розвивайте з Ним стосунки, цінуйте їх, дорожте ними, і вони будуть вас змінювати.

Біймося перетворити живу Христову віру на мерту обрядову традицію. Воскреслий залишив нам науку. Якщо я не слухаю Його науки, то небо не цікавить, кажу я: «Христос воскрес» чи ні. Господь говорить таким: «Що звете ви Мене: Господи, Господи, та не робите того, що Я говорю?» (Луки 6:46).

Те, що ми надбали в Христі, піде за нами у вічність. Тому молимося і просимо в Господа сили не збочити з Його дороги. Любити, як любить Він. Бути милосердним, як Милосердний Він.

Стояти під покровом Пасхи – це значить мати гарантію порятунку від другої смерті, бути кандидатом на перше воскресіння. Це означає, що ангел смерті не має права до нас підійти, бо наші серця помазані кров'ю Христа, а кров говорить йому: «Стоп! За нього вже заплачена ціна! Він оправданий і викуплений новозавітною Пасхою».

Ісус повністю задовольнив Боже правосуддя. Він платив не дияволу, не сатані – з ним Ісус не має нічого спільного. Він його переміг, і Він його засудить. Ісус мав справу з серцем Отця. А Отець так хоче, щоб ми жили без смерті, без рабства, без зла, без горя і сліз. Тому Він і послав Свого Сина, щоб ми мали життя, і мали з подостатком (див. Івана 10:10). Ось суть Пасхального свята.

Перевірмо себе – чи ми в особливих стосунках з Богом; чи в центрі нашого життя якісь ідеї, хибні уявлення, а чи Ісус; чи пам'ятаємо, звідки нас витягнув Ісус, в якому рабстві ми без Нього жили; чи дякуємо ми Йому за це і чи радіємо демонстрацією Його всемогутньої сили; чи належимо до братства Христового і чи стали під покров новозавітної Пасхи.

ВІН ЗНОВУ ВІДВАЛИТЬ КАМІНЬ ВІД ГРОБУ

«А ангол озвався й промовив жінкам: Не лякайтеся, бо я знаю, що Ісуса розп'ятого це ви шукаєте» (Матвія 28:50).

Знаєте, буває, перечитуєш що-небудь знайоме – і раптом помічаєш те, чого раніше ніколи не бачив. Або буває, прочитане сотні разів, на сто перший відкриває таке вражаюче нове, таке дивне, що мимоволі запитуєш себе: «Чи не спав я весь цей час?».

Нове, як правило, впадає в очі, якщо читаєш із сердини, а не спочатку, або якщо той, хто читає вголос, раптом зривив паузу не там, де зазвичай зупинявся ви. І ось – бабах! Вас просвітило. Хапаєте книгу і хочете перевірити самі прочуте, чи, бува, хтось помилково не прочитав неправильно. Перечитуєте і бачите, що так воно і є. Сьогодні щось схоже сталося зі мною. Неймовірна історія про воскресіння Христа.

Лише Богу відомо, скільки разів читав історію про воскресіння Христа – щонайменше дві дюжини разів на Пасху і дві сотні разів між ними. Я пояснював історію про воскресіння Христа іншим. Читав про неї. Роздумував над нею. Підкреслював її рядки. Але те, що мені відкрилося тепер, я раніше ніколи не бачив.

То що ж я побачив? Перш ніж розповісти, дозволяю нагадати цю історію. Неділя, ще навіть не світає, і небо темне. Повірте, це не мої слова, це слова Івана: «... було ще темно...» (Івана 20:1). Отож передсвітанковий час недільного ранку. Темно з п'ятниці. Темно – відрікся Петро. Темно – зрадили учні. Темно – злякався Пилат. Темно – страждав Христос. Темно – бенкетував сатана. Єдине ледь мерехтливе світло йде від кількох жінок, що стоять віддалік хреста – стоять і дивляться (Матвія 27:55).

Серед них дві Марії, одна – мати Якова та Івана, друга – Марія Магдалина. Чому вони там? Щоб поклікати Його по імені. Щоб їхні голоси були останніми, які Він почує перед смертю. Щоб підготувати Його тіло до поховання. Вони там, щоб обмити Його зранені ноги. Щоб змити кров із бороди. Щоб закрити очі. Щоб торкнутися до Його обличчя. Вони – там. Останні, хто покине Голгофу, і перші,

хто прийде до гробу.

Ще навіть не світало недільного ранку, а вони вже виходять на дорогу, де ще темніше під схиленими деревами. Вони йдуть, щоб виконати важке завдання. І ранок обіцяє єдину зустріч – зустріч із мертвим Господом.

Ви не забули, що дві Марії не знають про те, що це буде перша Пасха? Вони не можуть обговорювати, що сказати, коли побачать Ісуса. Адже вони не мають жодного уявлення, що у гробі порожньо, і навіть не сподіваються знайти його спорожнілим. Напевно, був момент, коли така надія могла жеврвити в них, але не тепер. Дуже пізно для чудес. Ноги, які колись ходили по воді, – нерухомі, руки, які лікували – нерухомі.

Страшна п'ятниця... Його благородні устремління прибили цвяхами до хреста! Марії прийшли, щоб «теплими ароматами помазати» холодне тіло і востаннє попрощатися з Тим Єдиним, Хто дав зміст їхнім надіям. Але не надія зараз веде жінок до гробу угорі. То – обов'язок. Або, скоріше, відданість, яка не вимагає нічого взамін. Та і що б тепер міг дати Ісус? Що би міг запропонувати мертвий? Дві жінки підіймаються вгору не за тим, щоб отримати, вони йдуть до гробу, щоб віддати. І немає

мотивів благородніших. Ось і все.

І для нас теж приходить час, коли призначено любити без відповіді. Час, який вимагає давати гроші, не очікуючи вдячності; прощати тим, хто нам не прощає, прийти рано і залишатися допізна у той час, коли інші не прийдуть. Марії знали, що діло має бути зроблене – тіло Ісуса потрібно приготувати до поховання. Петро не відізвався допомогти. Андрій не став добровольцем. Ні прощених, ні вилікуваних колись ніде не було видно. Тому дві Марії вирішили зробити все самі.

А от цікаво – а якби на пів дорожі до гробу вони взяли й передумали? Що, якби, подивившись одна на одну і знизавши плечима, сказали: «І для чого все це?». Що, якби вони кинули все, а одна з них, заламавши руки, заридала: «Чому тільки мені до всього є діло, я і так втомилася. Нехай Андрій зробить хоча б щось, для різноманітності. Нехай Натанал проявить себе».

Була чи не була в них така спокуса, не знаю, але радий, що вони не зупинилися. Інакше все було б трагічно. Розумієте, ми знаємо те, що їм було невідомо. Знаємо, що Отець наш Небесний спостерігав за ними. Марії думали, що вони самі, але це було не так. Вони думали, що їхній похід до гробу залишиться непоміченим. Вони помилилися. Господь знав. Він бачив, як вони піднімалися вгору. Він відмірював їхні кроки. Страхи їхніх сердець викликали у Нього усмішку, а їхня

відданість була зворушливою. І, чекаючи на них, Він приготував сюрприз. «Як минула ж субота, на світанку дня першого в тиждні, прийшла Марія Магдалина та інша Марія побачити гроб. І великий ось ставсь землетрус, бо зійшов із неба ангол Господній і, приступивши, відвалив від гробу камінь та й сів на ньому. Його ж постаць була, як та блискавка, а шати його були білі, як сніг. І від страху перед ним затряслася сторожа, та й стала, як мертва» (Матвія 28:1-4).

Чому ангол відкотив камінь? Для кого він зробив це? Для Ісуса? Я завжди так думав і радів, що ангол відвалив камінь, щоб Ісус міг вийти. Але чи для Ісуса потрібно було відвалювати камінь? Чи Бог потребує допомоги? Чи Той, Хто переміг смерть, настільки слабкий, що не міг відвалити камінь сам? («Гей ви там, допоможіть хто-небудь штовхнути цей камінь, щоб мені вийти!»).

Зовсім ні. У тексті складається враження, що Ісуса вже не було в гробі, коли відвалили камінь. Ніде в Євангелії не сказано, що ангол відвалив камінь для Ісуса. Тоді для кого це було зроблено?

Послухайте, що каже ангол: «Підійдіть, подивіться на місце, де знаходився Він» (Матвія 28:6).

Камінь було відвалено не для Ісуса, а – для жінок; не для того, щоб Ісус міг вийти, а для того, щоб вони могли увійти і подивитися всередину! І тоді одна Марія дивиться на іншу, і на обличчі її з'являється та сама

усмішка, що й того разу, коли з кошика діставали рибу і хліб. Кошишня любов оживає. І раптом виявляється, що знову можна мріяти.

«Ідіть же хутко і скажіть Його учням, що воскрес Він із мертвих, і ото випереджує вас в Галілеї, там Його ви побачите. Ось, вам я звістив!» (Матвія 28:7). Двічі говорити не потрібно. Вони пускаються бігти в місто. Темрява розтанула. Сонце зійшло. Сина Божого немає в гробі. Але це тільки початок. Їх чекає ще один сюрприз.

«Аж ось перестрів їх Ісус і сказав: Радійте! Вони ж підійшли, обняли Його ноги і вклонились Йому до землі. Промовляє тоді їм Ісус: Не лякайтесь! Ідіть, повідомте братів Моїх, нехай вони йдуть у Галілею, там побачать Мене!» (Матвія 28:9-10). Майстер сюрпризів знову дивує. Він ніби каже: «Я не можу чекати більше. Вони стільки пройшли до Галілеї, щоб побачити Мене; Я неодмінно їх зустріну».

Такі чудеса Господь робить для тих, хто переповнений вірою. Навіть будучи занадто старою, щоб мати дітей, Сара народжує. Давиду простять навіть тоді, коли його провинна занадто велика для прощення. І якщо навіть для обох Марій дорога дуже темна, то з'явиться ангол «в одежах, які виблискують», і з'явиться Спаситель, і жінки вже не будуть колишніми. У чому повчання історії про воскресіння Христа? Всього в трьох словах: не опускайте рук!

У житті немає надії? Не здавайтеся. Дорога довга? Продовжуйте йти. Ніч темна? Не бійтеся. Господь спостерігає за вами. Звідки вам знати, можливо, в той самий момент Він поведлає ангелу відвалити камінь від гробу. Звідки вам знати, можливо, допомога уже в дорозі. Можливо, той, хто вас образив, уже готовий просити прощення. Можливо, вже є робота для вас. Не здавайтесь. Інакше молитва може залишитися без відповіді.

Господь і тепер посилає ангелів. І Він знову відвалить камінь від гробу.

Макс ЛУКАДО.

ЖИТТЯ – ЯК ПАРА ПІДМІНА ПОНЯТЬ

Час невпинно біжить. День минає за днем, місяць спливає за місяцем, рік змінюється роком. Щоденні турботи та життєві клопоти забирають увагу та силу.

А який сенс цього всього? Для чого я живу?

Може, такі питання вже колись турбували вас, особливо коли траплялося відправляти в останню дорогу когось з рідних чи близьких. Мабуть, тоді ви усвідомлювали, що для цих людей вже немає дороги назад, хоча світ продовжує, як і раніше, жити своїм життям. Але вже без них...

Тоді мимоволі приходиться думати, що колись настане і той день, і життя так само буде продовжуватися для всіх, але вже не для вас.

Про цей день нам не хочеться думати, але істина полягає в тому, що він неминучий. Кожен з нас колись стане перед Богом, щоб дати звіт за все, що ми чинили, будучи в тілі на землі.

Тому кожен, поки живе тут, повинен вирішити найголовніше для всіх людей питання: де він буде проводити вічність. Адже душа людини безсмертна.

«І створив Господь Бог людину з пороку земного. І дихання життя вдихнув у нїздрі її, і стала людина живою душою» (Буття 2:7). Людина – це жива душа, яка живе в тимчасовому тілі і з яким їй рано чи пізно доведеться розлучитись. Бог вдихнув у кожного з нас Святий вічний Дух, тому ми не можемо просто зникнути після того, як тіло повернеться в землю. Наша душа йде або до Свого Творця, або в місце вічної розлуки з Ним, де буде плач і скрегіт зубів! (Матвія 8:12).

Біблія говорить (Римляни 3:23; 6:23), що всі люди згрішили і через те заслугують на смерть, тобто відділення

від Бога. Наші гріхи відділяють нас від Бога, адже ніщо нечисте не може прийти в Його Святу присутність. Але Бог так сильно «полюбовив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Івана 3:16).

Щоб отримати вічне життя з Богом, потрібно покаятися у своїх гріхах і прийняти прощення в Ісусі Христі, Який, будучи безгрішним, став жертвою і пролив Свою кров за гріхи всього світу. Приймаючи Божого Сина, ми приймаємо життя, яке Бог дарував нам, а відкидаючи Його, ми відкидаємо життя та надію на спасіння.

«Хто має Сина, той має життя; хто не має Сина Божого, той не має життя» (1 Івана 5:12).

Не варто відкладати питання про нашу вічність на завтра, бо ми

не знаємо, що з нами буде завтра. Виберіть життя сьогодні. «Сьогодні взяв я за свідків проти вас небо й землю, життя та смерть дав я перед вами, благословення та прокляття. І ти вибери життя, щоб жив ти та насіння твоє...» (Повторення Закону 30:19).

«І ввесь людський рід Він з одного створив, щоб замешкати всю поверхню землі, і призначив окреслені доби й границі замешкання їх, щоб Бога шукали вони, чи Його не відчують і не знайдуть, хоч Він недалеко від кожного з нас. Бо ми в Нім живемо, і рухаємось, і існуємо» (Дії 17:26-28).

Не зволікайте, запросіть Христа у своє серце цією простою молитвою: «Дорогий Господи Ісусе! Я визнаю, що я грішник і сам себе не можу спасти. Я вірю, що Ти помер за мене на Голгофі і зазнав покарання за мої гріхи. Прости всі мої провини, увійди в моє серце і будь моїм Господом та Спасителем. Я довіряю Тобі все своє життя, хочу жити для тебе і служити Тобі. Амінь!».

Якщо ви молилися щиро, Бог простить вам. «Бо коли ти устами своїми визнаватимеш Ісуса за Господа і будеш вірувати в своїм серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся» (Римляни 10:9).

Підтверджуйте свій вибір щодня: читайте Біблію, щоб пізнавати та виконувати Божу волю на ваше життя, моліться до Бога, приєднайтеся до Церкви Христової і служіть Господу всім своїм життям!

«Тоді до Ісуса прийшли фарисеї та книжники з Єрусалиму й сказали: Чого Твої учні ламають передання старших? Бо не мують вони своїх рук, коли хліб споживають» (Мт. 15:1-2).

Це питання, яке здається абсолютно безглуздим сучасним читачам, для єрусалимських книжників було надзвичайно важливим, бо становило частину їхнього ритуалу, релігійного життя.

Часи змінилися, змінилися під впливом тих часів і релігійні ритуали, проте ставлення до них людей навряд чи зазнало змін. У світі ще достатньо людей, якщо не більшість, для яких зовнішня форма релігійності підміняє собою суть, закладену в ній. Це може стосуватися і певних зовнішніх проявів богослужіння, храмових споруд, ікон, певних географічних місць і всього, що може набути в людських очах сакрального значення.

Одним з таких сакральних, священних предметів людського поклоніння став камінь помазання (камінь миропомазання), що зберігається в центральному притворі храму Гробу Господнього.

Згідно з переказами, на цей камінь поклали тіло Христове після зняття його з хреста, і саме тут Йосип Ариматейський і Никодим підготували до поховання тіло, помазавши його пахощами. Звідси тіло Христове віднесли і поклали до гробу.

Камінь прихований плитою з білого-рожевого мармуру, що оберігає його від uszkodження, 2,7 м завдовжки, 1,3 м завширшки і 30 см завтовшки.

Вважається, що цей камінь виділяє миро, тому паломники, відвідуючи

храм, торкаються до нього і кладуть на нього натільні хрестики, ікони, свічки, збирають хустками благодатне миро, що зціляє від недуг.

Не можна зі стовідсотковою певністю стверджувати, що це саме той камінь, на який поклали розп'яте тіло Спасителя, як не можна стверджувати й протилежне. Суть, насправді, у зовсім іншому: «Чого шукаєте Живого між мертвими? Нема Його тут, Він воскрес» (Лк. 24:5-6).

Христос воскрес, і перебуває з нами «по всі дні, аж до кінця віку» (Мт. 28:20), коли «двоє чи троє зібрані в Його Ім'я» (Мт. 18:20).

І марно шукати Живого серед мертвих речей, як свого часу шукали фарисеї істину серед «передань старців», через що не змогли впізнати втілену Істину, яка перебувала просто поруч з ними.

ІСТОРІЯ РОЗІП'ЯТОГО ЗЛОЧИНЦЯ

«І промовив до нього Ісус: Поправді кажу тобі: ти будеш зо Мною сьогодні в раю!» (Луки 23:43).

Єдине найдивніше за саме прохання було те, що з ним погодилися. Злочинець із приплюснутим носом просить Сина Божого про вічне життя. Погодьтеся, одної спроби уявити цю сцену вистачить, щоб викликати коротке замикання у найбуйнішій уяві. Але пробувати уявити, що це прохання виконане, – це взагалі щось по той бік реальності, щось зі сфери абсурду.

Та як би безглуздо це не виглядало, це справді сталося. Той, хто заслужив на пекло, потрапив до раю, а ми залишилися розв'язувати заплутану головоломку.

Чому Ісус намагається навчити нас? Що Він пробує довести, прощаючи цій горі м'язів, яка ніколи, швидше за все, не промовила ні слова молитви, а на милість заслуговує ще менше.

Ось історія, яка може допомогти нам щось зрозуміти.

Якось у великому місті двоє волоцюг пробралися до універсального магазину. Вони пробули там рівно стільки, щоб здійснити задумане, а потім тихенько зникнули.

Незвичайним у цій історії було те, що зробили ці хлопці. Вони нічого не взяли. Абсолютно нічого. Жодну річ не зсунули з місця – окрім цінників. Вони зняли цінник з камери вартістю 395 доларів і прикріпили його до коробки з поштовим папером ціною 5 доларів. Вони поміняли абсолютно всі цінники в магазині.

Безглуздо? Звісно! Але найбільш зрозуміла частина історії стала наступного ранку. Магазин відчинився як зазвичай. Працівники взялися за роботу. Покупці почали робити покупки. Магазин працював у звичному режимі чотири години, перш ніж хтось помітив, що сталося.

Чотири години! Одні люди дуже вигідно купили товар. Інших обдерли, як липку. У таке важко повірити? І даремно, тому що таке відбувається щодня на наших очах. Ми занурені в спотворену систему цінностей. Ми свідки того, як безцінне розмінюється на дрібниці, а найвульгарніша бридота продається за мільйони.

Прикладів безліч! Продавець, що захищає свою злочинну практику, закидає, що не треба плутати бізнес і мораль. Член кабінету міністрів великої нації спійманий на незаконних оборотках з напівдорогоцінними металами. Його посада – міністр юстиції. Батько зізнався в убивстві своєї 12-літньої доньки. Причина – вона відмовилася лягти з ним у ліжку.

Чому до моральних цінностей люди почали ставитися як до мотлоху? Чому турбуються про тіло і опоганюють душу? Доглядаємо за зовнішністю і спотворюємо серце...

Цінності переплуталися. Хтось пробрався в наш магазин і підмінив всі цінники. Сенсації ціняться високо, а цінність людського життя неймовірно низька.

Не треба бути філософом, щоб збагнути, у чому причина такого перекосу. Усе почалося в той момент, коли нас переконали, що людство йде в нікуди. Що в людини немає долі. Що ми рухаємося по колу. Що в цьому безглуздому існуванні немає ні ладу, ні сенсу.

Ми підхопили десь ідею про те, що, невідомо як, ми потрапляємо в капкан на маленькій купці грязюки, яку називають землею і в якій немає призначення. Це просто мавзолей, що обертається у такому ж безцінному всесвіті. І світобудова – це випадковість, а в людства немає цілі.

Надто похмуро? Продовження ще гірше. Якщо в людства немає долі, у нього немає ні обов'язків, ні відповідальності. Якщо в людини немає долі, у неї немає генерального курсу і цілі. І хто тоді може сказати їй, що таке добре, а що – погано. Хто має сказати, що чоловік не може покинути сім'ю і дружину. Хто має заборонити вбивати дитя в утробі і пояснити, що поганого у співжитті. Хто скаже, що не можна йти до вершини по головах інших.

Системи цінностей протистоять одна одній. Немає абсолютних істин. Немає принципів. Немає моралі, ні правил поведінки. Життя зводиться до розваг, покупок і гострих відчуттів. Смерть – це кінець.

Якщо в людини немає обов'язків і долі, наступним логічним кроком буде те, що вона не має її цінності. Якщо в людини немає майбутнього, вона недорого коштує. Її цінність – не вища за цінність дерева чи скелі. Між ними немає різниці. Немає виправдання нашому перебуванню тут, тому немає й смислу.

Результати ми бачили. Система скроена нашвидкуруч, ми відчуваємо свою непотрібність і даремність. Ми втрачаємо над собою контроль, займаємося дурницями. Створюємо фальшиві цінності. Говоримо, що нас цінуватимуть, якщо ми гарно виглядатимемо. Або якщо ми зможемо закинути баскетбольний м'яч з центру поля чи перехопити його на льоту. Нас будуть цінувати, якщо перед нашим іменем стоятиме «доктор» або в кінці імені – «доктор філософії». Ми цінні, коли отримуємо зарплату з п'ятма нулями і водимо іномарку.

Крута система, чи не так? Але де вона киде тих, хто відстав? Негарних і неосвічених. Яку надію пропонує ще ненародженій дитині? Невелику. Ми стаємо безіменними номерами у втраченому списку людства.

Це система людських цінностей. Не Божих. Його план значно яскравіший.

Господь із сяючими очима підходить до дошки філософа, стирає безкінечний виток історії, що повторюється і повторюється, і замість нього проводить лінію; лінію, повну надій, обіцянок, блиску. Він оглядається, щоб побачити, чи стежить за Ним клас, і малює в кінці стрілку.

У книзі Бога людина до чогось прагне. У неї вражаюча доля. Нас готують до того, щоб ми стали вибранцями Ісуса. І Він буде жити в нашій душі. Ми розділимо з Ним трон. Ми будемо царювати з Ним. Ми маємо значення. Ми цінні. І більше того – наша цінність зростає. Наша цінність дана нам від народження.

Єдине бажання Ісуса полягало в тому, щоб кожен зрозумів: людина щось означає, тому що вона – людина.

Жінка згрішила – і Він простив їй. Відкинутий прокажений просить очищення – і Він торкається його. Сліпий стоїть на узбіччі і всім заважає – а Ісус зауважує його. Старий буркотун сидить біля басейну, жалюючи себе, – Ісус зцілює його.

І класичний приклад цінності людини подає Лука. Його розповідь можна назвати «Історією розп'ятого злочинця».

Якщо хто-небудь коли-небудь і був нікчемою, то це він. Якщо коли-небудь якась людина і заслуговувала на смертну кару, то, без сумніву, це він. Може, тому Ісус і вибрав його, щоб показати, що Він думає про нас, людей.

Можливо, цей злочинець чув, як проповідував Месія. Може, бачив, як Ісус співчуває всім пригнобленим, як Він ділив хліб з убогими, злодіями, грубіянами... А може, і ні. Може, єдине, що він знав про Месію, – то це те, що бачив: побитий, пошматований батогами, на цвяхах висить Проповідник. Його лице багряне від крові. Глибокі рвани рани, уривчасте дихання...

Але щось підказувало йому, що він ніколи не був у кращому товаристві. І якимсь чином злочинець зрозумів, що якщо в нього тільки й залишилося, що молитва, то він нарешті зустрів Того, до Кого треба молитися. – Замов за мене слівце там, у Своему Царстві... – Вважай, все вже зроблено...

Яку вигоду отримав Ісус, запропонувавши злочинцеві почесне місце за святковим столом? Що той взагалі міг запропонувати йому?

Ще можна було зрозуміти самарянку – вона повернулася в місто і всім розповіла про Ісуса. І Закхея – він мав гроші і міг їх пожертвувати. Але що дасть цей хлопець? Нічого!

У тому то й річ! Любов Ісуса не залежить від того, що ми робимо для Нього. В очах Господа ви маєте цінність просто тому, що ви є. Гарні ви чи не дуже, добре чи чините чи погано, ви – цінні. Ваша цінність дана вам від народження. Ось і все.

Ви цінні просто тому, що ви існуєте. Не через те, що ви зробили, а тому, що ви – є. Пам'ятайте про це, коли якийсь спритник спробує повісити на вас цінник товару з відділу продажу за зниженими цінами, якщо хтось спробує видати вас за дешевого річ. Згадайте, як цінує вас Ісус, – і усміхніться.

Ніхто з нас не заслуговує на таку любов. Коли ви усвідомлюєте це, то будь-що, що ви робите, виглядає цілкомовною дрібницею. Навіть найкращі з нас такою ж мірою заслуговують на життя в раю, як той злочинець. Ніхто з нас не має власного кредиту – ми всі користуємося кредитом Ісуса.

Усміхніться, згадуючи, що золотими вулицями раю крокує колишній злочинець, який знає про милість незмірно більше, ніж тисячі теологів. Ніхто, крім Ісуса, не помолився б за нього. Це все, що він міг отримати. І це все, що йому насправді було потрібно.

Не дивно, що Ісуса називають Спасителем.

РІВНЯНКА ДИВОМ ЗЦІЛИЛАСЯ ВІД РАКУ ТА ЗАВДЯЧУЄ ЦИМ БОГУ

Олександрі Рибак із Рівного у 12 років діагностували онкозахворювання. Тривале і виснажливе лікування не давало ефекту, тож, зрештою, лікарі вирішили припинити його. На той момент дівчинка вже майже не ходила, у неї погано працювали органи, не припинялися кровотечі.

Та одного дня з нею сталося справжнє диво, яке дотепер жоден із лікарів пояснити не в змозі...

2012 рік. 12-річна Олександра ніколи особливо не скаржилася на своє здоров'я, професійно займалася спортом, добре вчилася у школі. Раптово у неї дуже почали боліти ребра, їй тисло під грудьми, і це було нестерпно. Олександра розповіла про це мамі, і та одразу повела доньку до лікаря. Він пояснив все просто: мовляв, оскільки дівчинка займається спортом, то надто швидко росте, а грудна клітка просто не встигає розійтись. Порадив мастити ребра спеціальною маззю. Та ефекту це не дало, дитині ставало все гірше і гірше. Під час спортивних змагань у неї ні з того ні з цього підкосилися ноги, і вона впала. Черговий візит до лікаря закінчився порадом поколоти уколи і попити вітаміни. Мама вирішила поїхати доньку на відпочинок в Італію, де живе бабуся Олександри. Але спека та зміна клімату вплинули вкрай негативно на організм,

у якому, як виявилось потім, уже розвивалася онкохвороба. В Італії Олександра почала непритомніти...

Матір із донькою повернулися в Україну і одразу пішли до іншого лікаря. Коли Олександра здала аналіз крові, все стало зрозуміло. В терміновому порядку її поклали на лікування в обласну дитячу онкогематологію в Рівному. Коли взяли пункцию, батькам озвучили страшний діагноз – гострий лімфобластний

лейкоз (рак крові). Олександра стрімко почала втрачати вагу – при зрості 174 см вона важила 39 кілограмів!

У стаціонарі вона лікувалася півтора року, ще стільки ж приймала так звану суху хімію.

Оскільки ремісія в дитини не наставала, її почали лікувати високодозовою хімією. Кожен рух відгукувався несамовитим болом. Після останнього блоку хімії в неї почали відмовляти органи – у серці погано працювали клапани, печінка не виконувала своєї функції, лейкоцити і тромбоцити були критично низькими. Дівчина кашляла кров'ю... У легень було багато рідини, тому Олександра була під кисневим апаратом.

– Коли я лікувалася, завідувачкою відділення була Любов Іванівна Краков'ян, дуже хороша лікарка, хоча подякувати їй, вона дуже уважно ставилася до мене і професійно виконувала свою роботу. Навіть коли стався криз і після двотижневої підтримки організму впливанням крові мені уже просто почали капати глюкозу. Дали окрему палату, капали глюкозу, а мамі і тату дозволили бути біля мене навіть вночі. Хоча такого нікому не дозволялося, але ми прекрасно розуміли, що це означає і чому нам зроблені такі винятки, – розповідає Олександра.

Важко уявити, як батькам було дивитися на муки донечки. Наставали моменти, коли Олександрі самій не хотілося жити. Одного разу вона побачила, як її тато схилився над нею, і по його щіці потекла сльоза. Уперше за весь період лікування та й, мабуть, за все життя дівчинка побачила, що її тато плаче. Це стало для неї великим стимулом боротися за

своє життя далі...

– Наша родина не була особливо побожною. Але якось сусід порадив дідусю звернутися до одного чоловіка-протестанта, який від Бога мав дар зцілення. Дідусь просто взяв мою кофтинку і пішов до нього на молитву. І саме тоді я відчула, наче з мене спала якась гора, я вирвала всі трубки з рота, встала, викашляла величезний згусток крові і почала ходити. Я вірю і знаю, що це ніщо інше, як зцілення від Бога! Рівно за три дні у мене відновилися всі органи, все працювало, як годинник. Тиск міряють – ідеальний, легені – чисті, серце працює. Усі лікарі були шоковані, ніхто не міг повірити, що таке взагалі можливо. І навіть потім, коли я періодично обстежувалася, лікарі казали: «О, це та дівчина, у якої все відновилося за три дні», – розповідає Олександра.

Після дива в родині батьки Олександри і дідусь стали віруючими людьми і дотепер дякують Богу за диво з їхньої донечкою і внучкою. Нині Олександра сама мама – вона вийшла заміж і тішиться синочком. Здійснилося те, про що дівчинка могла тільки мріяти.

А мріяла вона часто. Щовечора у лікарняній палаті вона уявляла, як настане день – і вона буде здоровою. Як одягне гарну весільну сукню, матиме чоловіка і дітей. На той час це здавалося чимось нереальним і нездійсненним. Але що не можливо людині, те можливе Богові!

Ірина БУРА.
visnyk.lutska.ua

ЗДОБУТКИ ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ

Більшості з нас навіть на підсвідомому рівні здається, що смерть – це остаточна крапка, після якої вже нічого немає. У науці її визначають як завершення всього живого, усіх природних біологічних процесів. Багатьом здається, що далі вже нічого немає і бути не може. Саме так безліч філософських і матеріалістичних світоглядів намагаються дуже просто вирішити проблему сенсу буття людського.

«Бери від життя все, що можеш. Роби все, чого побажає душа твоя, бо завтра помremo» – от головний їх девіз.

Життя коротке, констатують люди. Але, те що побачили перші свідки Божої сили, просто приголомшило їх. Місце, куди поклали тіло Ісуса, виявилось порожнім. І камінь, що загороджував вхід до гробу, не зумів утримати нашого Господа. Бо Він – воскресіння і життя. Немає ніякого сенсу шукати Живого серед мертвих, як сказав ангел Божий.

існувати. Людина починає приносити жертви Богові як спробу очистити свою душу від вад і гріхів.

От він – початок всякої релігії як спосіб доступності до небес і спробувати звернутися до Бога. Людина вже не в змозі адекватно оцінити своє духовне життя і контролювати свої тілесні бажання. Людство хоче знайти Бога. Проте гріх не дає такої можливості.

Але милостивий Господь ніколи не залишав людину. Бог любить людину і каже пророкові Єзекиїлю: «І ти, сину людський, скажи дому Ізраїлевому: ви говорите так: «злочини наші і гріхи наші на нас, і ми танемо у них: як же можемо ми жити?». Скажи їм: живу Я, – говорить Господь Бог: не хочу смерті грішника, але щоб грішник навернувся від путі свого і живий був. Наверніться, наверніться від злих путів ваших; для чого помирати вам, доме Ізраїлів?» (Єз. 33:10-11).

Коли Ізраїль здавався зруйнованим і мертвим, Господь показав Єзекиїлю видіння про воскресіння: «Була на мені рука Господа, і Господь вивів мене духом і поставив мене серед поля, і воно було повне кісток, і обвів мене навколо біля них, і ось дуже багато їх на поверхні поля, і ось вони дуже сухі. І сказав мені: сину людський! чи оживуть кістки ці? Я сказав: Господи Боже! Ти знаєш це. І сказав мені: пророчи про роцтво на кістки ці і скажи їм: «кістки сухі! слухайте слово Господнє!». Так говорить Господь Бог кісткам цим: ось, Я введу дух у вас, і оживете. І облуду вас жилами, і вирощу на вас плоть, і покрию вас шкірою, і введу у вас дух, і оживете, і пізнаєте, що Я Господь» (Єз. 37:1-6).

Велика таємниця воскресіння
Господь відкриває Своєму слугі велику таємницю воскресіння з мертвих, яка повинна статися в майбутньому. І це пророцтво не лише про прийдешнього благочестивого Царя і Пастиря, Який правитиме вічно, – про Господа Ісуса Христа, але і про наше воскресіння.

Апостол Павло в Посланні до колосян підкреслює наступне: «Отже, якщо ви воскресли з Христом, вишніх шукайте, де Христос сидить праворуч Бога, про горне помишляйте, а не про земне. Бо ви померли, і життя ваше сховано з Христом у Бозі» (Кол. 3:1-3).

Християнство – це вчення, яке свідчить, що не все закінчується могильною плитою. Апостол Павло пише: «Не хочу ж, браття, лишати вас у незнанні про померлих, щоб ви не сумували, як інші, що не мають надії. Бо коли ми віруємо, що Ісус помер і воскрес, то й померлих в Ісусі Бог приведе з Ним» (1 Солунян 4:13-14). Кожен, хто вірує в Христа, має надію на воскресіння з мертвих.

Євген РАСПОПОВ.

ТУРЕЧЧИНА ВИЙШЛА ІЗ СТАМБУЛЬСЬКОЇ КОНВЕНЦІЇ

Туреччина – перша країна, яка ратифікувала конвенцію Ради Європи про запобігання та протидію насильству проти жінок та домашньому насильству, прийняту в Стамбулі (Стамбульську конвенцію) – стала й першою країною, яка вийшла з конвенції через її неефективність порівняно з національним законодавством та пропаганду гендерної ідеології.

Президент Туреччини Реджеп Тайп Ердоган підписав указ про вихід із Стамбульської конвенції, підписаної в 2011 році. Про це повідомляє «Європейська правда» з посиланням на турецьке державне інформагентство Anadolu.

Міністерка у справах сім'ї, праці та соціальних служб Зехра Зумрут Сельчук заявила, що права жінок гарантовані внутрішнім законодавством Туреччини, особливо в Конституції.

За її словами, турецька правова система «достатньо динамічна та потужна», щоб впроваджувати нові норми відповідно до потреб.

Як наголосила міністерка, насильство над жінками є злочином проти людства і Туреччина рішуче продовжить боротьбу з насильством за принципом «нульової толерантності».

Директор із комунікацій Фаретин Алтун заявив, що Туреччина рішуче продовжує свою боротьбу за те, щоб жінки більше брали участь у соціальному, економічному, політичному та культурному житті.

Це рішення було прийняте через гендерне питання, питання сексуальної орієнтації та інші сумнівні терміни й неоднозначні поняття, що грають на руку ЛГБТ, а також через неефективність конвенції.

Незважаючи на підписання у 2011 році угоди, яка зобов'язує переслідувати за домашнє насильство та сприяти рівності, у Туреччині за 2019 рік було скоєно 474 вбивства жінок, що удвоє більше, ніж у 2011 році.

Тобто ратифікація конвенції не дала очікуваного результату, і щорічна кількість жертв насильства подвоїлася у два рази!

Заступник голови правлячої

партії Туреччини – «Партії справедливості та розвитку» Нуман Куртулмуш заявив, що рішення про підписання Стамбульської конвенції було помилковим.

«У цій конвенції є два питання, які ми не схвалюємо. Перше – гендерне питання, друге – питання сексуальної орієнтації. Є й інші суперечливі питання, але ці два поняття дуже сумнівні та грають на руку ЛГБТ», – повідомив Куртулмуш.

Якби вам хтось сказав: підтримай чудову міжнародну конвенцію, яка позбавить твоїх дітей статі, буде з молодших класів навчати їх, що хлопчик може бути дівчинкою або трансгендером і варто пробувати різні образи, що секс хлопчика з хлопчиком та різні сексуальні експерименти – це круто, заборонить батькам заважати дітям експериментувати зі своїм гендером, бо це гендерне насильство, ліквідує сім'ю як союз чоловіка та жінки і таке інше, то більшість людей в Україні відкинули б таку ініціативу.

Є різні види небезпек: одні

видно зразу, інші – приховані, але найнебезпечніші часто схожі на деякі міжнародні документи та закони, які під 99% чудових ініціатив приховують щось згубне. Це як бочка меду і ложка дьогтю.

Так само сьогодні виглядає і питання зі Стамбульською конвенцією. Нас запевняють, що ця конвенція для боротьби з домашнім насильством! Хороша мета? Чудова. Чи повинні християни підтримувати боротьбу з насильством? Звичайно! Тим більше, що назва в Стамбульській конвенції – конвенції Ради Європи звучить так: «Про запобігання та протидію насильству щодо жінок і домашньому насильству та боротьбу із цими явищами».

Однак є гірка правда, яка займає місце який один відсоток конвенції, але при цьому перекреслює все те добре, що там зазначено. Ціна документу – стаття ваших дітей! Бо конвенція міняє її на гендер і зобов'язує всі держави, що ратифікували її, привести законодавство у відповідність із нею. Конвенція вище законів України. Якщо вона ратифікована, то вона обов'язкова до виконання! Звичайно, питання заміни статі на гендер буде відбуватися поступово, можливо протягом кількох років, щоб суспільство звикло до цієї думки.

Нині серед ряду країн – підписантів Стамбульської конвенції (яка позбавляє статі та пропагує гендерну розпусту) починається прозоріння та наростають настрої щодо денонсації цієї конвенції як такої, що руйнує сімейне законодавство та малофективна в боротьбі з домашнім насильством. Слідом за денонсацією Стамбульської конвенції з боку Туреччини Польща хоче зробити те саме. Це дуже важливий сигнал, адже Туреччина вісім років прожила з цим документом і побачила його небезпеку та неефективність.

Молімося, щоб влада України також не йшла на угоду ліберальним силам та відстоювала національні інтереси суспільства!

ПОВНА НЕПОВНОТА

Природничі науки, зважаючи на свою індуктивну природу (міркування від особистого – до загального) не в змозі досягти повного знання про дійсність. Говорячи словами апостола Павла, «ми знаємо частинно» (1 Коринтян 13:9). Проте довгий час вважалося, що математичні знання вільні від такого роду обмежень, оскільки засновані на дедуктивних побудовах (від загального – до особистого). Мрією математиків було створення так званої метаматематики – єдиної системи формул, яка описує все, що існує.

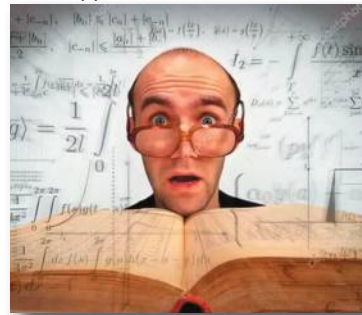
Ця ідея рухнула в 1931 році, коли австрійський математик Курт Гедель (1906-1978) довів теорему, згідно з якою для будь-якої формальної математичної системи існує вираз, який цій системі не належить. Тобто наше знання ніколи не буде повним – завжди буде залишатися щось за його межами. Рациональний опис дійсності обмежений.

Через кілька років польський математик Альфред Тарський (1901-1983) довів, що саме поняття істинності логічно невимовне. На цій підставі було показано, що всі математичні вирази можуть бути розбиті на нескінченне число класів складності. Причому безліч виведених формул цілком містяться в найнижчому, нульовому класі, а безліч справжніх формул перевершує всі ці класи.

Таким чином, наше знання – лише бліда тінь Божого задуму, про що, власне, і сказано в Писанні: «Мої думки – не ваші думки, ні ваші шляхи – шляхи Мої, говорить Господь».

Але як небо вище за землю, так шляхи Мої вище шляхів ваших, і думки Мої за ваші думки» (Ісаї 55:8-9).

Апофеозом стало доведення в кінці 1970-х років теореми Паріса – Гаррінгтона, з якої випливає,

що навіть самі елементарні математичні істини неможливо встановити, не вдаючись до поняття актуальної (тобто абсолютної) нескінченності. Що це означає?

У реальному світі ми маємо справу лише з потенційними нескінченностями – послідовностями елементів, які можна нескінченно

нарошувати, додаючи нові, але в кожен конкретний момент часу число елементів послідовності все одно буде залишатися кінцевим. Актуальна нескінченність – це нескінченність, що існує відразу всіма своїми елементами одночасно. Її неможливо змодельювати. Це – поняття виключно умовивідне, трансцендентне («не від світу цього»).

Так ось, виявляється, що неможливо сформулювати жодного «природного» (тобто допустимого в реальному світі) математичного поняття чи співвідношення, не вдаючись до подання про надприродне. Використовуючи власний обмежений розум, ми можемо описувати нашу обмежену світобудову за допомогою математичних формул лише тому, що вони засновані на трансцендентних уявленнях безмежного Розуму, який нескінченно перевершує все, доступне нашому розумінню!

Як сказав один з основоположників квантової механіки й квантової теорії поля, нобелівський лауреат Поль Дірак (1902-1984), «найфундаментальніша властивість природи – та, що основні фізичні закони описуються математичними теоріями найбільшої краси й сили, які вимагають математичного знання найвищого рівня. Бог – великий математик, і в створенні всесвіту Він використовував математику найвищого рівня. Наші математичні потуги дозволяють нам зрозуміти тільки частинку світобудови».

slovoproslovo.info

НЕБЕСА РЕАЛЬНІ

Ми живемо у світі, в якому дуже багато підробок: одяжі, їжі і навіть історій. Думаю, нам хочеться бути учасниками реальних життєвих історій. Але як перевірити правдивість історичної події? Якщо в цьому світі так багато обману, то чому ми маємо повірити, що небеса – це реальність, а не обман, нав'язаний релігійними фанатиками?

Реальність будь-якої події можна перевірити за тим, що кажуть свідки цієї історії; що розповідають самі учасники події; що записано про цю подію в достовірних джерелах.

Свідки, які бачили небо

У часи Христа подію вважали правдивою за умови свідчень двох свідків. Для того щоб віддати Ісуса на смерть, знайшли двох неправдивих свідків: «Аж ось накінець з'явилися двоє, і сказали: «Він говорив: Я можу зруйнувати храм Божий, – і за три дні збудувати його» (Мт. 26:60-61). Тільки на підставі цих свідчень влада змогла засудити Ісуса на смерть.

Отже принципи Писання залишаються незмінними: якщо є двоє-троє свідків, історію можна вважати достовірною. Слово Боже описує багатьох свідків, які бачили небо. Згадаємо тільки про чотирьох.

Пастухи – свідки народження Христа. «А в тій стороні були пастухи, які пильнували на полі і нічної пори вартували отару свою. Аж ось Ангел Господній з'явився коло них, і слава Господня осяяла їх. І вони перестрашилися страхом великим... Та Ангел промовив до них: «Не лякайтесь, бо я ось благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім. Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь. А ось вам ознака: Дитину сповиту ви знайдете, що в яслах лежати-ме». І ось раптом з'явилася з Анголом сила велика небесного війська, що Бога хвалили й казали: «Слава Богу на висоті, і на землі мир, у людях добра воля!» І сталося, коли Анголи відійшли від них в небо, пастухи зачали говорити один одному: «Ходім до Віфлеєму й побачмо, що сталося там, про що сповістив нас Господь» (Лк. 2:8-15).

Іван Хреститель – Предтеча. «Тоді прибуває Ісус із Галілеї понад Йордан до Івана, щоб христитись від нього. Але перешкодив він йому й говорив: «Я повинен христитись від Тебе, і чи Тобі йти до мене?». А Ісус відповів і сказав йому: «Допусти це тепер, бо так годиться нам виповнити усю правду». Тоді допустив

він Його. І охрестившись Ісус, зараз вийшов із води. І ось небо розкрилось, і побачив Іван Духа Божого, що спускався, як голуб, і сховався на нього. І ось голос почувся із неба: «Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав!» (Мт. 3:13-17).

Степан – диякон першої церкви. «А Степан, повний Духа Святого, на небо споглянув – і побачив Божу славу й Ісуса, що по Божій правиці стояв, і промовив: «Ось я бачу відчине небо і Сина Людського, що по Божій правиці стоїть!» (Дії 7:55-56).

Павло – апостол. «Не корисно хвалитись мені, бо я прийду до видіння і об'явлення Господніх. Я знаю чоловіка в Христі, що він чотирнадцять років тому – чи в тілі, не знаю, чи без тіла, не знаю, знає Бог – був узятий до третього неба. І чоловіка я знаю такого – чи в тілі, чи без тіла, не знаю, знає Бог, – що до раю був узятий і чув він слова невимовні, що не можна людині їх висловити» (2 Кор. 12:1-4).

Це перевірені історичні особи, про яких написано і в Слові Божому, і в інших джерелах. Деякі з них були дуже відомими діячами першоапостольської Церкви. Тому сумніватися в реальності їхніх свідчень жодних підстав. Реальні свідки свідчать про правдивість історії.

Учасники, які живуть на небі

Другий надзвичайно важливий факт, який свідкує про правдивість події, – це її живі учасники. Я був учасником однієї аварії, та коли чув її викривлену версію, то ніяковів. Були люди, які намагалися мені довести, що в цій аварії було так, як вони розказують, а не як це оповідаю. Думаю, з багатьма із вас траплялися

такі історії. Подібно люди сьогодні стверджують, що небо – це придумані фантазії (казки) віруючих людей, хоч самі навіть не прочитали Біблії.

Біблія описує двох людей, які були взяті на небо живими, у людському тілі, – це Енох та Ілля. Вони реальні учасники неба:

Енох: «І ходив із Богом Енох, і не стало його, бо забрав його Бог» (Бут. 5:24).

Ілля: «І сталося, як вони перейшли, то Ілля сказав до Єлісея: «Проси, що маю зробити тобі, поки я буду взятий від тебе!». І сказав Єлісей: «Нехай же буде на мені подвійний твій дух!». А той відказав: «Тяжкого зажадав ти! Якщо ти побачиш мене, що буду взятий від тебе, – буде тобі так, а якщо ні – не буде». І сталося, як вони все йшли та говорили, аж ось появився огняний віз та огняні коні, і розлучили їх одного від одного. І вознісся Ілля в вихрі на небо... А Єлісей це бачив, і він закричав: «Батьку мій, батьку мій, возе Ізраїлів та верхівці його!». Та вже не побачив його...» (2 Цар. 2:9-12).

Одного разу Ісусові захотілося показати трьом своїм улюбленим учням славу, яка Його очікує після воскресіння з мертвих. Вони вчотирьох пішли на гору преображення. «І ось з'явилися до них Мойсей та Ілля, і розмовляли із Ним» (Мт. 17:3).

Для того щоб наше розуміння неба було ще реальнішим, Ісус дозволив Іванові, Петрові та Якову побачити Іллю та Мойсея: «І озвався Петро та й сказав до Ісуса: «Господи, добре бути нам тут! Коли хочеш, поставлю отут три шатрі: для Тебе одне, і одне для Мойсея, і одне для Іллі» (Мт. 17:1-8). Петро захотів збудувати намети

для Іллі та Мойсея, а значить, він чітко розумів, що ці особи – у звичайному тілі. Їм потрібно десь жити. Навряд чи можна вважати Петра таким нерозумним, щоб він захотів будувати намети для духів.

На цьому історія двох небожителів, які були забрані в тілі, не закінчується. Вони не можуть жити вічно на небі в земному тілі. Тому вони ще прийдуть на землю, щоб розказати живим людям про реальність неба й померти: «І звелю Я двом свідкам Своім, і будуть вони пророкувати тисячу двісті й шістьдесят день, зодягнені в волоссянцю. Вони – дві оливи та два свічки, що стоять перед Богом землі. І коли б хто схотів учинити їм кривду, то вийде огонь з їхніх уст, – і поїсть ворогів їхніх. А коли хто захоче вчинити їм кривду, – той отак мусить бути забитий. Вони мають владу небо замкнути, щоб за днів їхніх пророцтва не йшов дощ. І мають владу вони над водою, – у кров обертати її, і вдарити землю всілякою карою, скільки разів вони схочуть. А коли вони скінчать свідчення своє, то звіра, що з безодні виходить, із ними війну поведе, – і вона їх перемаже та їх повбиває. І їхні трупи полишать на майдані великого міста, що зветься духовно Содом і Єгипет, де й Господь наш був розп'ятий. І багато з народів, і з племен, і з язиків, і з поган будуть дивитися півчверта дні на їхні трупи, не дозволять покласти в гроби їхніх трупів. А мешканці землі будуть тішитися та радіти над ними, і дарунки пошлють один одному, бо мучили ці два пророки мешканців землі. А по півчверта днів дух життя ввійшов у них від Бога, – і вони повставали на ноги свої. І напад жах великий на тих, хто дивився на них! І почули вони гучний голос із неба, що їм говорив: «Зійдіть сюди!». І на небо зійшли вони в хмарі, і вороги їхні дивилися на них» (Об. 11:3-12).

Двоє чоловіків, Ілля та Енох, які були забрані живими на небо, сьогодні є дивовижними свідками реальності існування неба.

Запис у достовірних джерелах

Третій факт, який підтверджує правдивість інформації або історії, – це запис в авторитетних джерелах. Скажімо, закони України вважають такими, що набули чинності, якщо вони надруковані в газеті «Урядовий кур'єр».

Небеса реальні, бо ми маємо запис очевидця апостола Івана у Слові Божому: «Об'явлення Ісуса Христа, яке дав йому Бог, щоб показати Своім рабам, що незабаром статися має. І Він показав, і послав Своім Анголом рабові Своему Іванові, який

свідчив про Слово Боже, і про свідчення Ісуса Христа, і про все, що він бачив... Я, Іван, ваш брат і спільник у біді, і в царстві, і в терпінні в Ісусі, був на острові, що зветься Патмос, за Слово Боже і за свідчення Ісуса Христа. Я був у дусі Господнього дня, і почув за собою голос гучний, немов сурми, який говорив: «Що бачиш – напиши те до книги» (Об. 1:1-2, 9-11). Апостол Іван стверджує, що це йому відкрив Сам Бог, і відкрив усе в деталях.

Запис апостола Івана – не єдиний, який описує в Біблії небо. Пророк Ісаї за 700 р. до Р. Х. записав: «Смерть знищена буде назавжди, і витре сльозу Господь Бог з обличчя усякого, і ганьбу народу Свого він усуне з усієї землі, бо Господь це сказав. І Бог кожну сльозу з очей їхніх зітре, і не буде вже смерті. Ані смутку, ані крику, ані болю вже не буде, бо перше минулося!» (Іс. 25:8).

Апостол Іван підтвердив ці слова в Об'явленні 21:4. Коли двоє різних людей, які жили в проміжку 800 років, описують де деталі події, то це аргумент на користь достовірності.

Отже, небеса реальні, бо є ті, хто їх бачив, ті, які там живуть, і про це зроблено запис у Слові Божому. Кожному з нас залишається повірити в це чи ні.

Якщо ми віримо, це правильно, але цього мало. Необхідно вже зараз жити реальністю неба – так робили всі люди, які вірили Богові. Апостол Павло пояснює, як потрібно жити небом: «Бо для мене життя – то Христос, а смерть – то надбання. А коли життя в тілі – то для мене плід діла, то не знаю, що вибрати. Тягнути мене одне й друге, хоч я маю бажання померти та бути з Христом, бо це значно ліпше. А щоб полишатися в тілі, то це потрібніше ради вас» (Фил. 1:21-24).

Якщо ми, повіривши в реальність неба, продовжуємо жити земними, тілесними речами, то ця віра буде нас тільки розчаровувати. Біблія говорить, що тимчасові речі мають здатність зникати й завершуватися: «Не складайте скарбів собі на землі, де нищить їх міль та іржа, і де злодії підкопуються й викрадають. Складайте ж собі скарби на небі, де ні міль, ні іржа їх не нищить, і де злодії до них не підкопуються та не крадуть. Бо де скарб твій, там буде й серце твоє!» (Мт. 6:19-21).

Хочеться вже зараз прив'язати своє серце до неба і складати собі скарби, які нас чекають у вічності, коли ми туди прийдемо. Унаслідок такого мислення й відповідного способу життя і земне життя буде сповнене радості. Живімо максимально небесами!

Небеса реальні, бо реальний Бог.

Любомир ТУРЧАК.

Сімейний психолог-консультант, пастор євангельської церкви.

ХТО СТВОРИВ БОГА?

Напевно, вам доводилося чути запитання: якщо Бог створив світ, хто ж тоді створив Бога? За поверхневою наївністю цього питання прихований досить глибокий філософський принцип: з нічого не вийде щось.

Абсолютне ніщо не може бути причиною чого б то не було. Ніщо не може породити щось. Точно так само, як що-небудь не може бути причиною власного існування, тому що інакше воно повинно було б існувати до існування самого себе.

Так що якщо колись не було нічого, то і сьогодні нічого не повинно бути. Раз щось існує зараз, значить, щось існувало завжди. А те, що існує завжди, не має початку і причини не потребує.

Таким чином, наявність тимчасового, залежного, обмеженого і кінцевого буття доводить існування чогось вічного і самодостатнього. Якщо існує хоча б щось, чого могло б

і не бути, – чи то травинка, чи галактика, комашка, уряд, немовля, ми з вами, – значить, існує і щось, чого не бути не може.

Ми ж стоїмо перед очевидним фактом: всесвіт, будучи сукупністю простору, часу і матерії, – існує. І це може мати тільки два варіанти пояснення. Або сам всесвіт вічний і тому не потребує якоїсь причини для свого існування, або він мав початок.

Якщо ж всесвіт мав початок, тоді причина його існування повинна перебувати поза самим всесвітом – поза матерією (тобто бути надприродною), поза простором (нескінченною) і поза часом (вічною).

Більше того, якщо матеріальний світ мав початок, то найпершої миті його існування ніякий інший його стан передувати не міг. А єдиним типом причинності, який залежить від попереднього стану системи, є чинсь волевиявлення. Здатна ж на таке тільки особистість.

Ось і виходить, що все, що ми спостерігаємо в цьому світі, уже самим своїм буттям доводить, що існує вічна, нескінченна і надприродна Особа, яка з власної волі створила все з

нічого. Її, цю Особу, і називають словом «Бог».

У тому й полягає загадковість логіки атеїстів. Поки розмова має абстрактний характер, вони погоджуються з очевидним твердженням: тимчасове (те, що мало початок) потребує причини/творця, а вічне (яке не мало початку) – не потребує. Але як тільки розмова

переходить в предметну площину, вони готові вірити, що всесвіт, який мав початок, виник сама по собі й не потребує Творця для свого існування, а безначальному Богу чомусь потрібно, щоб Його хтось створив.

Сергій ГОЛОВІН.

ВІРУЮ

ЗА ЩО БОРОЛИСЯ...

Вольтер (1694-1778) цілеспрямовано підриваючи вплив Церкви, прагнув зберегти запозичений у неї жанр повчальних проповідей. Уже в найпершій з них він проголошує: «Брати мої, подивимось, наскільки корисна така віра і наскільки ми зацікавлені в тому, щоб вона була відображена у всіх серцях. Принципи ці необхідні для збереження людського роду».

Запеклий антиклерикал, який закликав «розчавити гадину» релігії, по суті, визнавав, що без віри в Бога людство приречене!

Проводячи свої атеїстичні збори, Вольтер суворо стежив за тим, щоб дискусія не починалася, поки останній слуга не покине територію маєтку. Лише після цього він звертався до однодумців: «Тепер, панове, ви можете продовжити ваші промови проти Бога. Я не бажаю, щоб мої слуги зарізали й обікрали мене нинішньої ж ночі, тому

вважаю за краще, щоб вони вас не слухали».

Нам відомі і слова сестри милосердя, яка провела кілька годин біля смертного одра Вольтера. Вона сказала: «За всі багатства Європи я не хочу бачити іншого вмираючого безбожника. Це було щось жахливе».

Відмова від біблійної основи повернула європейську культуру на

2000 років назад – до того, від чого вона весь цей час йшла. «Вони, пізнавши Бога, не прославляли Його як Бога і не дякували, але зникчменіли своїми думками, і зааморочилося нерозумне їхнє серце; називаючи себе мудрими, збожеволіли і славу нетлінного Бога змінили на подобу образу тлінної людини, і птахів, і чотириногих, і гадів, – то й видав їх Бог у пожадливостях їхніх сердець на нечистість, щоб вони самі знеславляли свої тіла. Вони замінили Божу правду на неправду, і честь віддавали, і служили створінню більш, як Творцеві, що благословенний навіки, амінь. Тому видав їх Бог ганебним пристрастям: жінки замінили природне єднання на проти-природне. Так само й чоловіки, залишивши природне єднання з жіночою статтю, розпалилися своєю пожадливістю один до одного, і чоловіки

з чоловіками сором чинили. І вони прийняли в собі відплату, відповідну їхньому оману. А що вони не вважали за потрібне мати Бога в пізнанні, видав їх Бог на розум перевернений – щоб чинили непристойне, так що вони повні вської неправди, лукавства, користюлюбства, злоби, повні за-здроси, убивства, суперечки, омани,

лихих звичаїв, обмовники, наклепники, богоненавидники, кривдники, чваньки, пишні, винахідники зла, неслухняні батькам, нерозумні, зрадники, нелюбовні, немилостиві. Вони знають присуд Божий, що хто чинить таке, варті смерті, а проте не тільки самі чинять, але й роблять схвалюють» (Римлян 1:22-32).

БОГ ВІРНИЙ!

Господь вірний і подбає за все! Одного дня ці слова починають лунати в серці кожної Божої дитини.

Вірність – це Божа сутність, Він постійний і незмінний. Якщо ви визнали Його своїм Господом, то Його Дух і Його сутність живуть у вас. І ви теж маєте бути Йому вірними.

Але в чому ми можемо бути вірними Богові?

Вірними у служінні Богу. Вірними чоловікові/дружині, батькам, дітям, друзям.

Вірними своєму слову (вірність у думках дорівнює вірності у вчинках) і своїм обіцянкам.

Вірними своїй совісті, «бо якщо серце засуджує нас, то тим більше Бог більше від нашого серця і знає

все» (1 Ів. 3:20).

Вірними таланту, покликанню (розвиваючи їх, ми показуємо свою вірність Богу).

«Вірний в малому буде поставлений над великим» (Мт. 25:23). Отож будьмо вірні у маленьких справах.

Це наш вибір – ніхто за нас це не вирішить. І це те, що визнає і цінує Господь: «Очі Мої на вірних землях» (Пс. 101:6).

ГОЛОД СЕРЕД ДОСТАТКУ

У час достатку наш організм голодує. Голодує щоденно і тривало, саме тому кількість захворювань зростає, зокрема серед молоді та дітей. Більшість із них пов'язані із вживанням їжі, яка не насичує організм, малорухливим способом життя, стресами.

Через надмірні стреси (треба всюди встигати, постійні дзвінки та вібрації на телефоні, великий обсяг інформації тощо) та харчування, яке не живить організм антиоксидантами, здатними захистити від зовнішнього впливу, у багатьох людей розвивається депресія.

Природна їжа (та, яку дав Господь і яка є частинкою природи, а не вигадкою людини) містить мінерали, вітаміни та безліч антиоксидантних речовин, що захищають від стресу, запальних процесів на рівні клітини.

Натомість перероблена їжа (fast food, ковбаси, чіпси), надмір жирів та цукрів (промислові солодоші) – це кілокалорії, які мають лише енергетичну цінність. Така їжа не має поживної цінності, тобто речовин, які,

власне, «нагодують» наш організм, відновлять кожну клітинку, дадуть правильну енергію завдяки вітамінам, мінералам, антиоксидантам...

Коли бракує вітамінів групи В, ми можемо почуватися слабкими і втомленими; брак селену і фолієвої кислоти погіршує настрій та може посилювати депресивні відчуття; брак заліза викликає відчуття втоми, слабкості та млявості; дефіцит вітаміну D також може негативно впливати на настрій і погіршувати когнітивні функції.

Вчені з Нью-Йорка довели, що щоденне вживання дарованих від Бога продуктів (натуральних продуктів)

– таких, як овочі, боби, горіхи і фрукти, а також продуктів із мінімальною кількістю рафінованого цукру захищає мозок від окисного uszkodження, яке здатне сприяти розвитку депресії та поганого настрою.

Дехто може сказати: «Бадьорий бо дух, але немічне тіло!» (Марка 14:38). Та повірте, що коли ви перебуватимете щодня в поганому настрої чи депресії, дух швидко стане таким же немічним, як і тіло.

Годуйте свій організм їжею, яку дав Господь, і ви не знатимете, що таке депресія чи погані настрої.

Віта ІВАНКІВ.

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viruou.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 16:35-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 09:20-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ
в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса:
вул. Мочульського, 1

(на Майзлях).

ЩОНЕДІЛІ –

о 10 год.,

ЩОСУБОТИ –

молодіжне

служіння о 19 год.

Адреса:

вул. ГАЛИЦЬКА, 203

ЩОНЕДІЛІ –

о 10 год.,

ЩОСЕРЕДИ –

о 19 год.

...Бог є любов...
(І Івана 4:16)

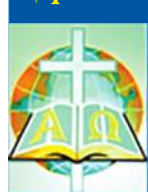
УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА
ХРИСТІЯН ВІРИ
ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ
«Спасіння»
м. Прага

Неділя 13:00
П'ятниця 19:00 (сліванка)
Субота 19:00 (молитовне)

Na Doubkové 2040/8
Praha 5 Smíchov

+420608254334 Леонід
+420773456214 Анатолій
+420608704828 Олександр

Церква «Спасіння Божє»

Неділя: 12:00-14:00

(Богослужіння)

Четвер: 20:00,

П'ятниця: 21:00

(розбір Біблії)

Субота: 18:00

(молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

Християнська церква
«ВІФЕЗДА»

Богослужіння

відбувається:

Неділя - 11:00

П'ятниця - 18:30

За адресою:

м. Львів, вул. В. Великого, 4

Чекаємо вас!

БЕЗЗАПЕРЕЧНИЙ ФАКТ

У часи антирелігійної пропаганди в СРСР на одній із зустрічей народний комісар блискуче представив остаточну перемогу науки. Відбувалися перші космічні польоти, втішався славою космонавт Гагарін. Повернувшись на землю, він підтвердив, що бачив прекрасне чисте небо, а от Бога ніде не бачив.

На завершення свого виступу комісар зробив висновок про остаточну поразку релігії. Люди в залі загомоніли. Зустріч закінчувалась.

– Чи є якісь запитання? Із глибини залу один старенький, який уважно слухав доповідача, сказав тихенько: «Христос воскрес».

Його сусід повторив трохи голосніше:

– Христос воскрес!

Інший встав і ще голосніше промовив ці слова, потім ще хтось і ще. Врешті їх підтримав зал:

– Христос воскрес!

Збентежений комісар пішов геть.

Незалежно від усіх доктрин і дискусій, існує незаперечний факт. Щоб його описати, досить однієї короткої фрази: «Христос воскрес!». У цьому – все християнство.

Філософи можуть оминати його мовчанкою. Але немає інших слів, які були б здатні так сколихнути людство:

– Христос воскрес!

– Воїстину воскрес!

Бруно ФЕРРЕРО.

ВІРЮЮ

№ 4 (267)
КВІТЕНЬ 2021 р.

Виходить щомісяця

Засновник – Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р UA 59336677000002600105253532, АТ КБ «ПРИВАТБАНК»,
МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;

E-mail: dobry.samar@gmail.com

Наша сторінка в інтернеті: <http://viruou.at.ua>

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг – 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж – 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.